

Any teresià

► El dimecres 15 d'octubre tingué lloc l'inici de l'Any teresià en el V centenari del naixement de Santa Teresa de Jesús. Els preveres d'Urgell s'uniren a la festa que els Carmelites i el Bisbat de Lleida celebren al Santuari de

Santa Teresa de l'Infant Jesús de Lleida, amb una Eucaristia que fou presidida pel Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris i concelebrada per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. L'Eucaristia fou solemnitzada amb els cants de les corals «L'Estel» del Cercle de Belles Arts de Lleida i «Flor del Carme».

GLOSSA

Beneïu aquesta taula; beneïu-nos, Senyor

Un migdia, tot tornant cap a casa, vaig veure dues dones assegudes en un banc d'una plaça molt concorreguda. Els trets físics i els vestits feien pensar en turistes estrangeres. Una era ja gran i l'altra bastant jove; potser eren mare i filla. Estaven desembolicant uns entrepans i, a la falda de la més gran, hi havia dues peces de fruita. La més jove custodiava una ampolla d'aigua. Un cop desembolicats els entrepans, es van senyar i digueren unes paraules que no vaig sentir perquè no era prou a prop. Per l'hora del dia, pels entrepans i la fruita, vaig arribar a la conclusió que beneïen l'àpat senzill que es disposaven a consumir. El fet em sobtà perquè, quan moltes de les famílies cristianes del país han deixat de beneir la taula o la benedicció queda per a les grans festes, unes turistes beneïen l'entrepà del migdia amb total naturalitat, assegudes al banc d'una plaça.

Aquest gest humil però ple de força ens hauria de fer pensar si no hauríem de recuperar el sentit de les benediccions de taula a les nostres llars. Els fets de cada dia, els actes senzills de la vida ofereixen una ocasió per manifestar el sentit religiós de les persones. Donem gràcies a Déu perquè se'ns revela en el seu

amor, en els seus dons. La pregària de benedicció és un acte de lloança a Déu, font de tota benedicció i, alhora, una pregària de petició de la seva ajuda, del seu favor. És la resposta de la persona a la generositat divina. Invoquem el nom de Jesús i fem el senyal de la Creu. Els cristians som beneïts en el Crist per Déu Pare: «Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel» (Ef 1,3).

Oferint els aliments, oferim la vida i reconeixem que som criatures de Déu Pare i que l'aliment és un do seu. Beneir és *dir bé*, i quan *diem bé* de l'aliment, també el fem millor. En la benedicció demanem, a més, que no ens en falti i que beneïxi el que ens ha concedit: «Tots esperen de la teva mà que els donis l'aliment al seu temps» (Sl 104,27).

Aquest és el sentit de la benedicció de la taula que, feta en família, esdevé també escola de vida cristiana per a tots i, especialment, per als més petits, que hi aprenen a beneir el Senyor i demanar i agrair els seus dons, així com a demanar-los també per a tots aquells que els necessiten.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«La mort no és res»... Són «a l'altre cantó del camí»

En el primer diumenge de novembre, el dia que festegem la Resurrecció del Senyor, enguany hi celebrem la memòria de tots els fidels difunts. Els recordem i intercedim per tots: aquells amb qui per llaços familiars i amicals ens hem conegut i estimat, i tots els morts que ens han precedit, fins als més anònims, els qui ningú no reconeix i són enterrats sense cap oració. L'Església Mare prega per tots i els ofereix la misericòrdia més gran, la sang vessada per Jesucrist a la Creu, perquè a tots els siguin perdonats els pecats i mancaments, i Déu els eixugui totes les llàgrimes, els ompli de Vida eterna i els tingui per sempre amb Ell. «*Requiescant in pace*» (RIP), «que reposin en la Pau!», preguem, sabent que Déu és l'autèntica i única Pau de la humanitat.

Aquesta oració pels difunts que no manqui durant aquest mes de novembre, temps oportú per recordar la nostra pròpia naturalesa feble i moridora, i acollir una reflexió sobre la fi que anhelem i esperem, vers la qual ens dirigim. La Vida eterna amb Déu, que no envelleix ni mor mai! Més que témer morir, ens hi hem de preparar; cal comptar que arribarà, i que ens ha de trobar «vetllant».

Fa pocs dies, sobtadament, moria un sacerdot amic meu a la muntanya, i els amics comuns m'han enviat aquest bonic text que us transcribo, que ajuda en les morts en què no ens hem pogut acomiadar del qui passa el llindar vers Déu. Que ens brilli la certesa que retrobarem les persones estimades, i ens retrobarem per viure units. Els nostres morts són només «a l'altre cantó del camí». Que aquesta sigui la nostra esperança que ens sostingui en el dolor de l'actual separació dels qui estimem. És un text suggeridor falsament atribuït a Charles Péguy, però que en realitat és del canonge anglès **Henry Scott Holland** (1847-1918) d'un sermó seu inspirat en Sant Agustí, i que s'anomena «*Death is nothing at all*».

«La mort no és res. Tan sols he anat a l'habitació del costat. Jo sóc jo, i vosaltres sou vosaltres.

El que jo era per a vosaltres ho segueixo essent sempre.

Anomeneu-me pel nom amb què sempre m'heu cridat;

parleu-me com ho heu fet sempre,

no feu servir un to diferent, ni prengueu un aire solemne o trist.

Continueu rient d'allò que ens feia riure junts.

Pregueu, somrieu, penseu en mi, pregueu per mi.

Que el meu nom sigui pronunciat a casa com sempre ho heu fet, sense èmfasi de cap mena ni cap traça d'ombra.

La vida significa tot el que sempre ha significat.

No s'ha tallat cap fil.

Per què hauria d'estar fora dels vostres pensaments,

simplement perquè no ens podem veure?

Us estic esperant, per un interval.

No estic lluny; tan sols a l'altre cantó del camí. Tot va bé.»

Que la fe en Crist Ressuscitat ompli la nostra esperança i sostingui la nostra oració per tots els difunts!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

■ MIREIA MARQUÉS

Per a tota la vida

Durant el Sínode de la Família s'ha posat èmfasi en la importància d'una preparació adequada per al matrimoni. Els cursos previs són, per aquest motiu, la clau per conèixer el seu valor sacramental. La Mireia Marqués i en Francisco Pelayo, que es van casar el passat 11 d'octubre a Barcelona, van rebre una acurada formació i van fer, per separat —la Mireia és barcelonina i en Francisco, madrileny—, sengles recessos.

Què significa el pas que heu fet?

És el més important de les nostres vides. Estem contents d'haver-nos casat per formar una família, amb la il·lusió de gaudir i educar els fills que puguem tenir. Venim de famílies molt diferents pel que fa a la situació geogràfica i a la llengua, però hem rebut dels nostres pares una educació i uns valors molt semblants.

Esteu ben preparats?

Hem fet un recés en el qual hem meditat sobre nosaltres mateixos en tot allò que afecta a la convivència, al respecte, a la comprensió, als fills —com poguéssim tenir... Hem llegit textos adients al matrimoni i el llibre *Els cinc llenguatges de l'amor* ens ha descobert un ventall de situacions. Tot plegat ens fa entrar amb més fermesa i confiança en el matrimoni i estar més preparats per saber com reaccionar davant les adversitats i com ens ajudarà la fe a alimentar la nostra estimació.

De què li està més agraïda a Déu?

De la família que Ell m'ha donat. De l'educació que he rebut dels meus pares i d'haver-me fet créixer en el respecte i l'amor a Déu. Dels valors que m'han inculcat, d'haver après en l'estimació i la generositat, de donar sense esperar res a canvi i de saber perdonar... I, és clar, d'haver-me fet conèixer en Francisco!

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Juan XXIII y la filósofa Hannah Arendt

Juan XXIII fue un testimonio cristiano sin duda auténtico y coherente, y por eso fue creíble. A este respecto Hannah Arendt narra este hecho: mientras Juan XXIII agonizaba en el Vaticano la filósofa se encontraba en Roma, y una trabajadora del hotel en que se hospedaba le hizo esta afirmación: «Señora, este papa era un auténtico cristiano». Y la gran pensadora sobre la realidad y radicalidad del mal en nuestro mundo, se formula unas preguntas que son una sorpresa y a la vez una confesión llena de admiración. «¿Cómo pudo ocurrir que un verdadero cristiano se sentara en la silla de san Pedro? ¿No tenía primero que ser nombrado obispo y arzobispo y cardenal, antes de ser nombrado papa? ¿Es que nadie se dio cuenta de quién era este hombre?» Efectivamente, era un verdadero cristiano. (H. Arendt, *El Papa cristiano. Umanità e fede in Giovanni XXIII*. Bologna 2013, 18).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

El valor de las pequeñas cosas

El gran literato checo Milan Kundera (Brno, 1929), que vivió años en Francia, seguro que debía conocer algunos escritos de santa Teresa del Niño Jesús. Kundera describía:

—«La **insignificancia**, amigo mío, es la esencia de la existencia. Está con nosotros, en todas partes y en todo momento. No se trata sólo de reconocerla, hay que amar la insignificancia en toda su evidencia, en toda su inocencia, en toda su belleza.»

El autor entiende por **insignificancia**: lo pequeño, lo escaso, lo insuficiente, el cero a la izquierda.

Una insignificancia demuestra lo que hay detrás de cada persona: egoísmo o amor. Es la espiritualidad de santa Teresa del Niño Jesús.

Las insignificancias —las pequeñas cosas— son las que nos hacen crecer.

—Muestran el amor a Dios y al prójimo.

—Nos transmiten contento y felicidad.

—Es el camino de los santos.

Sólo el amor de Jesús descubre el inmenso y misterioso poder de toda **insignificancia**, de toda **humillación**... Como escribe santa Teresa (Ms B - IX, Mi vocación: El Amor): «Sí, para que el amor quede plenamente satisfecho, es preciso que se abaje hasta la nada y que transforme en fuego esa nada...»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Francisco: 16 millones de followers

La cuenta personal en Twitter del papa Francisco ha superado los 16 millones de seguidores. En uno de estos cortos y profundos mensajes escribió: «Los santos no son superhombres. Son personas que tienen el amor de Dios en su corazón y comunican esta alegría a los demás.»

Los santos, ha explicado el Papa en diversas ocasiones, son pecadores que siguen a Jesús por el camino de la humildad y de la cruz, y así se dejan santificar por Él. No perdamos la esperanza en la santidad. Nosotros los pecadores estamos llamados a dejarnos transformar, renovar, santificar por Dios.

Los santos siguen a Jesús, esperan en Él. La santidad es un don de Jesús. Es necesario que Cristo crezca y que nosotros disminuyamos. Llevar la cruz todos los días, la cruz ordinaria, la cruz sencilla y dejar que Jesús crezca.

Los santos comunican alegría. «La evangelización, en nuestro tiempo, sólo será posible por medio del contagio de la alegría —decía Francisco a los jóvenes. La alegría del evangelio brota de un corazón pobre, que sabe regocijarse y maravillarse por las obras de Dios, como el corazón de la Virgen.»

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (□ Urgell) (lit. hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. St. Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; St. Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; St. Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); Sta. Sílvia, mare de Gregori el Gran; St. Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh. Els innombrables màrtirs de Saragossa.
4. □ **Dimarts** [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prevere, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.
5. ■ **Dimecres** [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).
6. ■ **Dijous** [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sants i beats màrtirs del s. xx a Espanya; sant Lleopard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).
7. ■ **Divendres** [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva; beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861).
8. ■ **Dissabte** [Flm 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.
9. □ **† Diumenge vinent**, Dedicació de la Basílica del Laterà (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / 1Co 3,9b-11.16-17 / Jn 2,13-22]. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

TOTS ELS FIDELS DIFUNTS

▮ Lectura del llibre de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respongué als seus amics: «Tant de bo que les meves paraules quedessin inscrites, gravades amb un cisell d'acer i resseguides amb plom, entallades a la roca perquè em fessin de testimoni. Però jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu: veuré que el meu testimoni em fa costat, contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.»

▮ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9.10c-12)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu, tal com diu l'Es-criptura: «Ho juro per la meua vida, diu el Senyor: Davant meu s'agenollarà tothom, i tota llengua confessarà a Déu les seves culpes». Per tant, cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-6)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.»

▮ Lectura del libro de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respondió diciendo:

«¡Ojalá se escribieran mis palabras, ojalá se grabaran en cobre; con cincel de hierro y en plomo se escribieran para siempre en la roca! Yo sé que está vivo mi Vengador y que al final se alzaré sobre el polvo: después que me arranquen la piel, ya sin carne, veré a Dios; yo mismo lo veré, y no otro, mis propios ojos lo verán. ¡Desfallezco de ansias en mi pecho!»

La resurrecció dels morts. D'un Llibre d'Hours dedicat a la Mare de Déu (Biblioteca Nacional de França)

▮ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 14,7-9.10c-12)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; en la vida y en la muerte somos del Señor. Para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de vivos y muertos.

Todos compareceremos ante el Tribunal de Dios, porque está escrito: «Por mi vida, dice el Señor, ante mí se doblará toda rodilla, a mí me alabará toda lengua.» Por eso, cada uno dará cuenta a Dios de sí mismo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-6)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí.»

COMENTARI

Jesús, el camí

El fragment del comiat de Jesús de l'evangeli segons Joan que llegim avui resulta molt esperançador en la commemoració dels difunts. Jesús parla en aquests llargs discursos de la seva pertença: Jesús se'n va al Pare. És la forma de referir-se a la seva mort, sense esmentar-la mai. Fins a vint-i-dues vegades es refereix al seu anar-se'n, marxar, allunyar-se, deixar el món, passar d'aquest món al Pare. El motiu de la marxa és molt clar. Però el text d'avui remarca per damunt de tot que va a preparar-nos lloc en la casa del Pare, per tornar i prendre'ns amb ell. Tot això és el que expressa amb el mot *camí*. Jesús no és només el model, tampoc no és només el

que assenyalava la fita vers on dirigir-se, Jesús és el camí mateix. El missatge és d'una plenitud sense parió: «Ningú no arriba al Pare si no és per mi.»

Però el text reserva una sorpresa per al lector amatent. Jesús ja és en el lloc on ens vol portar: «Us prendré amb mi perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,3). Jesús ja és, en el seu comiat, en el lloc on ens ha de portar. Per dir-ho amb una formulació que Joan empra en altres llocs: «Jesús és sempre amb el Pare i el Pare és sempre amb Jesús» (8,16; 8,29; 16,33). Diu Jesús molt abans en Joan: «Em buscareu i no em trobareu. Allà on jo sóc, vosaltres no hi podeu venir» (7,33). El text diu exactament això, com ho mostra el desconcert dels jueus: «Què signi-

fica això que ha dit "em buscareu i no em trobareu" i "allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir"» (7,36; cf. 13,33). Aquesta formulació la tenim reproduïda en altres llocs de Joan (12,26; 14,3; 17,24). Jesús pertany al Pare: «El fill està sempre a la casa del Pare» (8,35); «creieu-me, jo estic en el Pare i el Pare està en mi» (14,11). Aquesta és també la metàfora que presideix l'encapçalament de la narració de Joan: «A Déu no l'ha vist mai ningú; el fill únic, que és Déu, i que està en el si del Pare és qui l'ha revelat» (1,18). Si deixem que Jesús, a més d'estar amb nosaltres, estigui en nosaltres (el cep i les sarments), aleshores la nostra mort també serà un «passar d'aquest món al Pare» (13,1).

Oriol Tuñi, SJ

Confirmacions a Sort

Dissabte 11 d'octubre a l'església Sant Feliu Màrtir de Sort, Mn. Antoni Elvira, Vicari Episcopal, per delegació de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de 23 nois i noies de les nostres parròquies de Sort, Vilamur, Pujolt, Montardit de Baix, Gerri, Llavorsí i Espot. L'Eucaristia fou concelebrada per Mn. Enric Prat i Mn. Joan Pau Esteban. Va ser una cerimònia molt reeixida i participada gràcies a la preparació prèvia que es va dur a terme amb l'ajuda del grup de catequistes de la parròquia que també van participar d'una manera activa dins la celebració.

A la seva homilia Mn. Toni Elvira animà els joves confirmands a fer seva l'opció d'amistat incondicional per Jesús, l'amic, l'home ple de l'Esperit que ens invita a formar part de la seva colla així com un amic al «facebook» vol que en formen part de la seva i acceptem la seva invitació. Tot fent ressò de la paràbola de l'evangeli de les noces del Fill del Rei (Mt 22,1-14), va indicar que el vestit de festa de tot cristià és la seva dignitat de fill de Déu i per tant la seva conducta coherent amb aquesta condició de batejats.

Missa en memòria de Mons. Martí

La Catedral de Santa Maria va acollir el diumenge 12 d'octubre una Missa Solemne en memòria de Mons. Joan Martí i Alanis, Arquebisbe-bisbe emèrit d'Urgell, traspasat fa cinc anys. Va ser presidida per Mons. Joan-Enric Vives i hi van assistir els canonges del Capítol Catedral. Mons Vives, en la seva homilia va fer referència a la qualitat humana i els grans valors de Mons. Martí, que va servir la diòcesi d'Urgell al llarg de 32 anys, el pontificat més llarg de la història del bisbat.

Formació de preveres a La Seu d'Urgell, tot aprofundint en la figura de Santa Teresa de Jesús

La pregària com una íntima relació d'amistat amb Déu; la humilitat entesa no com una valoració empèditada de la condició humana o de les capacitats personals sinó com una mostra de reconeixement de la grandesa del Creador; el sentit evangèlic, la necessitat de dur el testimoni de Crist amb fets més que amb paraules; i el fort sentit eclesial de qui se sentia altament concernida per les dificultats que havia d'enfrontar l'Església del seu temps. El P. Agustí Borrell OCD, Superior Provincial dels Carmelitans Descalços de Catalunya, destacava aquests quatre punts com els pilars principals sobre els quals s'assentava l'espiritualitat de Santa Teresa de Jesús, Doctora de l'Església, en la Jornada de Formació per als Preveres que va tenir lloc el matí del 13 d'octubre al Seminari diocesà d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i a la qual van assistir-hi una cinquantena de sacerdots diocesans.

El dimecres dia 15 d'octubre, festa litúrgica de la Santa, s'inicià l'Any jubilar de commemoració del cinquè centenari del naixement de Santa Teresa (1515), tot un any curull d'activitats a Àvila i arreu de l'Estat espanyol, destinades a recordar i enaltir la vida i l'exemple cristià de la gran mística Teresa de Jesús. És per aquest motiu que a la primera jornada de formació per als preveres del present curs es va voler convidar algú que coneix molt i molt bé el que Santa Teresa representa, com a figura cabdal de la història de l'Església, així com també el gran valor que avui dia tenen les seves ensenyances i els seus escrits, perquè avui, com en la seva època, «no és estrany sentir l'amenaça del desànim», explicava el P. Borrell.

El P. Borrell va dedicar la primera part de la seva intervenció a resumir la biografia de la Santa, mentre que en la segona, es va centrar a desenvolupar els aspectes fonamentals de la seva espiritualitat abans esmentats, així com a comentar alguns fragments dels seus escrits, en els quals es palesa una personalitat forta (malgrat va ser una dona amb una salut més aviat feble), inquieta pel que succeeix al món, tant al continent europeu com a les missions dels territoris americans, aleshores recentment descoberts i colonitzats.

Va tenir una vida extraordinàriament activa, i malgrat això sempre va parar molt atenció a la dimensió interior de la persona, a la necessitat d'aprofundir en l'autoconeixement per poder arribar a la més oculta de les estances del «castell interior», que és on hi ha Déu, «el tresor més preuat». El camí per a accedir a aquesta morada interior és l'oració, i d'aquí que en el pensament i l'obra de Santa Teresa l'oració esdevinguí el principi fonamental de la vida cristiana.

Els actes de l'any dedicat a Santa Teresa que es faran a Catalunya s'aniran anunciant oportunament a la web www.stj500.cat.

IV Jornades de reflexió educativa a La Seu d'Urgell i Andorra, a la Catedral

La qualitat de la formació i no la quantitat de formació, en forma de l'acumulació curricular, és la clau per a formar alumnes competents que siguin capaços d'enfrontar els reptes que es presenten en el marc social actual. Aquesta és essencialment la conclusió en la que coincidiren els parlaments d'inauguració de les IV Jornades de reflexió educativa a La Seu d'Urgell i Andorra, que es va dur a terme a la Catedral de Santa Maria el divendres 10 d'octubre al vespre. L'acte va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i ha comptat amb la presència de la Ministra d'Educació i Joventut d'Andorra M. I. Sra. Roser Suñé; l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Il·lm. Sr. Albert Batalla; la Directora general d'ESO i Batxillerat del Govern de la Generalitat, M. Teresa Pijoan; el Director general de la Caixa d'Enginyers i la Degana del Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya, organitzadora de les jornades. Ha conduït l'acte el Vicedegà del Col·legi de Llicenciats, Àlex Rocas.

En la conferència inaugural, el nou director de l'Escolania de Montserrat, Llorenç Castelló, posà en relleu la importància de la música i de l'art en l'educació dels infants i els joves: que igual que la sociologia —com a ciència— fa un reflex de la societat, la música també forma i reflecteix maneres d'actuar amb uns valors molt interessants, amb una repercussió destacable. És per això que Llorenç Castelló va considerar la música com quelcom vital.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

Trobada de Vida Creixent a Oliana

Dimecres dia 15 d'octubre, diada de Santa Teresa de Jesús, un centenar de membres del moviment Vida Creixent del Bisbat d'Urgell, amb la joia que ens caracteritza en jornades com aquesta en què esperem trobar-nos uns i altres, vam iniciar la Trobada diocesana a la plaça de l'Ajuntament. Van tenir lloc les salutacions i érem rebuts per l'Alcalde Il·lm. Sr. Miquel Sala Montada, pel Sr. Arquebisbe Joan-Enric, i pel rector i consiliari Mn. Jaume Vila.

Iniciàvem després el recorregut des de la Plaça Reguereta fins a la part del carrer més antic, costa amunt i meravellósament ben conservades les cases, fins arribar a la parròquia de Sant Andreu, mentre el Sr. Enric Esteve anava explicant les entranyables històries sobre la majoria de les cases i carrers que durant la llarga història de la vila, els avantpassats hi havien deixat empremta.

L'Assemblea dins ja de l'església parroquial de Sant Andreu i iniciant-la amb una petita pregària es donava pas, una vegada més, a donar les gràcies pels consiliaris, amics i amigues dels grups de Vida Creixent d'Urgell que assistien i compartíem com en un sol cos les

intencions, les informacions i la xerrada o pinzellades sobre Santa Teresa de Jesús en aquest dia de l'inici del V Centenari del naixement de la santa d'Àvila. Pinzellada que ens oferí Mn. Jaume Vila amb molta precisió de dades, sobre com va fer camí la Santa obrint monestirs per tants llocs, gràcies a la inspiració divina i a la seva intuïció femenina, donant resposta als problemes de l'Església d'aquella època.

Una estona abans, el President interdiocesà ens dirigí unes paraules i ens informava alhora de la propera Trobada Intediocesana per al 13 de maig 2015 a

Vic. Tant el Sr. Arquebisbe, com Mn. Manuel Pal, Consiliari diocesà, o Maria Carme Ribes, la Presidenta de Vida Creixent d'Urgell, ressaltaven els objectius de «rejovenir» el moviment, de no perdre l'alegria de ser «grans», de compartir amb amistat la soletat, de donar-se i ser apòstols i fer conèixer el moviment a fi d'engrescar amb la nostra alegria en les reunions i fora d'elles.

La celebració eucarística presidida per Mons. Joan-Enric Vives i concelebrada pels consiliaris dels grups i el Diaca de la interdiocesana de Barcelona, viscuda i celebrada amb una senzilla solemnitat, essent «poble» que canta i prega aclamant Déu i seguint respectuosament la litúrgia de la Paraula, l'Evangeli, l'homilia, la Pregària universal. La litúrgia de l'Eucaristia i el ritu de comiat amb els Goigs a la Reina dels Àngels, patrona d'Oliana, i finalitzant amb l'Himne de Vida Creixent.

Com tota celebració en la qual ja hem participat de l'àpat espiritual, calia l'aliment corporal i això ens l'oferiria el dinar de germanor. L'esperit jove dels nostres amics i amigues grans no deixa indiferent ningú!

M. Carmen Ribes
Vida Creixent